

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 7. listopadu 2019 stížnost **odsouzeného Jakuba Š[REDAKCE], narozeného [REDAKCE]**, proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 20. září 2019 číslo jednací 6 PP 62/2019-71, a rozhodl

takto:

Podle § 149 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu se napadené usnesení **ruší a znovu se rozhoduje** tak, že

podle § 88 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku se odsouzený Jakub Š[REDAKCE], narozený [REDAKCE], **podmíněně propouští** z výkonu trestu odnětí svobody uloženého rozsudky Okresního soudu v Pardubicích ze dne 17. 1. 2017, spisová značka 3 T 251/2016, Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 12. 2014, spisová značka 27 T 134/2014 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2016, a Okresního soudu v Ústí nad Labem, ze dne 16. 2. 2015, spisová značka 32 T 66/2012.

Podle § 89 odstavec 1 trestního zákoníku se odsouzenému **stanoví zkušební doba** podmíněného propuštění v trvání 5 (pěti) let, za současného dohledu nad odsouzeným.

Podle § 89 odst. 2 trestního zákoníku se odsouzenému **ukládá**, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením okresní soud podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zamítl žádost odsouzeného podmíněně propuštění z výkonu shora uvedeného trestu, neboť dospěl k závěru, že odsouzený sice vykonal potřebnou část trestu a svým chováním a plněním povinností prokázal polepšení, nesplnil však podmínku spočívající v tom, že od něj nelze očekávat vedení řádného života na svobodě. V této souvislosti okresní soud akcentoval, že odsouzený má v rejstříku trestu 12 záznamů z České republiky a 3 ze Spolkové republiky Německo. Ve výkonu trestu je aktuálně potřetí, přičemž trestnou činnost začal páchat již v roce 2005. Byť na něho bylo působeno alternativními tresty, k nápravě to nevedlo. V minulosti dokonce již podmíněně propuštěn v roce 2006 byl, i poté se však dopouštěl trestné činnosti, a to dokonce i násilné. Z tohoto důvodu shledává jeho osobu problematickou, ostatně to podle mínění okresního soudu prokazuje i fakt, že i poté, co byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za násilnou trestnou činnost, se dopustil další trestné činnosti, k výkonu trestu odnětí svobody pak nenastoupil sám a musel být dodán orgány policie. Riziko recidivy v proto považuje za vyšší než v přijatelné míře. Podle mínění okresního soudu na tom nemění nic ani to, že odsouzený má zajištěnou práci a ubytování, tedy příhodné podmínky pro řádný život. Připomíná opakovaně, že v minulosti již šanci v podobě podmíněného propuštění dostal, k jeho nápravě to přesto nevedlo. Nadto v minulosti páchal majetkovou trestnou činnost, aktuálně přitom má závazky ve výši řádově milionů.
2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený v zákonné lhůtě stížnost. Namítl v ní, že okresní soud se nevypořádal se všemi podstatnými okolnostmi, napadené rozhodnutí je proto nesprávné. Připomíná, že se jedná o druhé rozhodnutí v této věci, kdy v předchozím zrušovacím rozhodnutí krajský soud uložil okresnímu soudu doplnit dokazování tak, aby bylo možno co nejkonkrétněji posoudit jeho individuální situaci. Uloženo bylo i vyslechnout svědka M[REDAKCE], který odsouzenému nabízí ubytování, současně bylo uloženo, aby okresní soud konkretizoval zjištěním z věznice odměny, jaké byly odsouzenému uloženy zejména v posledním roce, to je poté, co předchozí žádost o podmíněné propuštění byla zamítnuta.

3. Podle mínění stěžovatele okresní soud sice v zásadě splnil tyto pokyny, nicméně pokud dospěl k závěru, že nesplňuje podmínku předpokladu vedení řádného života v budoucnu, přičítá mu tak k tíži především to, co bylo zohledněno již při ukládání trestu. V této souvislosti připomíná nález Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2017 sp.zn. I. ÚS. 2201/16 a dovozuje, že s ním je napadené rozhodnutí v rozporu.
4. Dále odsouzený zdůrazňuje, že vykonal již téměř 2/3 uloženého trestu (více než 4 roky a 6 měsíců) absolvoval několik výchovných a vzdělávacích programů zaměřených na prevenci kriminality a na osobní růst s cílem vytvořit si adekvátní náhled na trestnou činnost a přímé důsledky vyplývající z jejího páčání. Uvědomuje si nejen na základě takto nabytých zkušeností závažnost svého předchozího jednání a dopady na životy lidí, které takto zasáhl, a svého protiprávního jednání velice lituje. Zejména si uvědomuje důsledky svého jednání na osobní život, snaží se postupně napravit jednotlivé negativní dopady.
5. Zdůrazňuje, že příkladně plní všechny povinnosti a dodržuje pravidla stanovená věznicí, s tímto přístupem nepolevil ani po zamítnutí předchozí žádosti. Během roku 2018 obdržel celkem 7 kázeňských odměn, během první poloviny letošního roku již 3. Ve vztahu k předchozímu odsouzení, aniž by chtěl jakkoli snižovat závažnost své trestní minulosti, podle jeho mínění okresní soud nezohlednil, že šlo o trestnou činnost spáchanou především v dřívější době, byly mu ukládány postupně souhrnné tresty, které rušily výroky o trestech předešlých. Záznamy z Německa se pak týkají pouze peněžitých trestů, které zaplatil, i to okresní soud pominul. Zdůrazňuje, že získal náhled i na svou finanční situaci, kterou se v rámci možností snaží řešit. Komunikuje se soudy i exekutory, jak je i zřejmé z dokladů, které založil do spisu. Zdůrazňuje, že má zajištěné zaměstnání, díky němu bude schopen své závazky reálně splácet, ve věznici proti tomu zařazen pracovní s ohledem na zdravotní stav není a být nemůže. Okresní soud i z tohoto důvodu nedostatečně zhodnotil jeho podmínky pro život na svobodě a tuto jeho snahu. Nezabýval se ani tím, zda by další působení trestu na něj nemohlo spočívat při užití omezení ve smyslu § 89 tr. zákoníku. Navrhuje proto, aby bylo napadeno usnesení zrušeno a on z výkonu shora uvedeného trestu podmíněně propuštěn při stanovení přiměřené zkušební doby a uložení dalších povinností a omezení ve smyslu zákona na základě úvahy soudu.
6. Z důvodu podané stížnosti přezkoumal krajský soud jako soud druhého stupně správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které předcházelo, v rozsahu stanoveném v § 147 odst. 1 trestního řádu, přičemž dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného je důvodná.
7. Okresní soud se, jak uvedeno, jeho věcí zabýval již podruhé, přitom je možno konstatovat, že v podstatě splnil ty pokyny, které mu byly uloženy k doplnění dokazování. Nicméně byť všechny důkazy provedl, při jejich hodnocení pominul zejména ty skutečnosti, které odsouzený zdůrazňuje v podané stížnosti, nevypořádal se tedy důsledně s důkazní situací, mechanicky pak dovodil, že odsouzený proto, že byl opakovaně soudně trestán, neskýtá předpoklad vedení řádného života.
8. Ve vztahu k chování odsouzeného přitom připustil, že je výrazem polepšení. K tomu stížnostní soud dodává, že již v předchozím rozhodnutí stížnostního soudu ze dne 21. 8. 2019 bylo akcentováno, že odsouzený se chová maximálně bezproblémově. Za dobu, která uplynula od zamítnutí jeho předchozí žádosti o podmíněné propuštění v roce 2018, mu přibýlo celkem 7 kázeňských odměn. Ty, jak je ze zprávy věznice zřejmé, mu byly uloženy za brigádnickou aktivitu. Je přitom třeba zdůraznit, že odsouzený, aniž by tuto okolnost nyní sám akcentoval v podané stížnosti, není zdrav. Jak konstatoval stížnostní soud ve svém předchozím rozhodnutí, již v roce 2015 u něho byla diagnostikována závažná nevyléčitelná choroba, odsouzený právě v důsledku toho má pracovní omezení, jak potvrdila věznice, ze zdravotních důvodů nemůže být pracovní zařazen. Pokud se přesto zjevně dle svých možností účastní brigádnických aktivit tak, že jsou mu opakovaně udělovány odměny, jedná se o skutečně nadstandardní přístup k podmínkám výkonu trestu. Jak odsouzený namítl v podané stížnosti, zřejmé je i to, že nerezignoval ani poté, co jeho

předchozí žádosti nebylo vyhověno a ve svém v podstatě vzorné přístupu pokračuje. Ze zprávy o plnění rekvalifikačního programu „ZZZ“ je současně zřejmé i to, že odsouzený přistupoval odpovědně též k náplni tohoto kurzu, patřil k nejaktivnějším účastníkům, zjevně si uvědomuje svá předchozí selhání a vytváří si podmínky pro další řádný život.

9. Není současně pochyb ani o tom, že odsouzený má pro tento život vytvořeny všechny předpoklady. Ostatně ani okresní soud nepochyboval o tom, že odsouzený má zajištěno bydlení a zaměstnání, jak vyplynulo z výpovědi svědka M■■■■, má zajištěnou oporu i v širším slova smyslu, neboť tento svědek je s odsouzeným neustále v kontaktu, zjišťoval osobně i možnosti jeho zaměstnání, již před nástupem výkonu trestu u něho odsouzený bydlel a podle svědka tato situace na něj měla pozitivní vliv.
10. Okresní soud pak akcentoval tíživou finanční situaci odsouzeného, přičemž dovodil, že ta může být zdrojem páchání další trestné činnosti. Zcela přitom pominul, že odsouzený skutečně komunikuje se soudy a exekutory tak, aby svou dluhovou situaci postupně řešil, nadto právě na svobodě bude reálné, aby mohl alespoň částečně své závazky plnit, když, jak již zdůrazněno, ve výkonu trestu odnětí svobody jeho pracovní zařazení není možné.
11. Konečně pak ve vztahu k minulé trestné činnosti, kterou rovněž okresní soud výrazně akcentoval, považuje stížnostní soud za potřebné tuto trestnou činnost blíže rozebrat. Kriminální aktivita odsouzeného začala majetkovou trestnou činností, za kterou byl odsouzen 8. 3. 2006 k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn 8. 6. 2006 a ve zkušební době podmíněného propuštění se osvědčil. Jednalo se o odsouzení mladistvého, v takovém případě se výkonem trestu odsouzení zahazuje. Za tohoto stavu podle mínění stížnostního soudu nelze k tomuto odsouzení přihlížet. Pokud byl v následujícím období odsouzený postihován, stalo se tak rozhodnutími Okresního soudu v Ústí nad Labem jednak z 28. 8. 2007 jednak z 6. 11. 2009, a to v prvním případě za jednání, které aktuálně není trestným činem, kdy byl postižen trestem obecně prospěšných prací, na který se vztahovala amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 2013. Následující odsouzení postihovalo trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zákona, přičemž výrok o trestu tohoto rozsudku byl zrušen výrokem o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem 27 T 134/2010, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2016, je tak zřejmé, že tento trest odsouzený aktuálně vykonává. Obdobná situace pak je, pokud jde o odsouzení následující v roce 2010, a to 21.5.2010, 1. 9. 2010 a 25. 10. 2010. I tresty za tyto přečiny odsouzený aktuálně vykonává, neboť výroky o nich byly zrušeny rozsudkem o souhrnném trestu již zmíněné spisové značky. Obdobná situace pak existuje i ve vztahu k rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 a Okresního soudu v Ústí nad Labem z roku 2013 a 2014, neboť oba tyto rozsudky byly zrušeny rozsudkem okresního soudu Ústí nad Labem sp.zn. 32 T 66/2012 ze dne 16. 2. 2015. Je tak zřejmé, že odsouzený má v rejstříku trestů zaznamenána jednak ta odsouzení, jimiž uložené tresty aktuálně vykonává, a kromě toho odsuzující rozsudek k trestu, z jehož výkon byl podmíněně propuštěn jako mladistvý.
12. Okresnímu soudu bylo předchozím rozhodnutím stížnostního soudu uloženo mimo jiné i to, aby se zabýval časovými souvislostmi činu odsouzeného a uloženými tresty, okresní soud to pominul, poukazoval přitom pouze opakovaně na záznamy v rejstříku trestů (všechna rozhodnutí ostatně k dispozici neměl, především ta rozhodnutí, která byla zrušena výroky o souhrnných trestech Okresního soudu Ústí nad Labem ze dne 3. 12. 2014). I z tohoto důvodu zjevně přehlédl, že trestná činnosti odsouzeného pochází především z období let 2008 až 2010. Není zřejmé, od kdy běželo trestní stíhání v této věci dne (sp.zn. 27 T 134/2010), nicméně v průběhu tohoto trestního stíhání se odsouzený dopustil ještě další trestné činnosti v roce 2011- 2012. Byl 24. 4. 2012 vzat do vazby (poté, co se dopustil násilné trestné činnosti, když opilý a intoxikovaný ničil věci a vyhrožoval zabitím kolemjdoucím), z vazby byl propuštěn 9. 7. 2012. Prakticky tímto datem, s jednou jedinou výjimkou končí jeho trestná činnost, přitom do té doby jediné jeho pravomocné odsouzení a jediný vykonaný trest je právě ten, k němuž nelze přihlížet, neboť se týkalo trestné

činnosti mladistvého. V průběhu další doby pak bylo postiženo pokutami jeho méně závažné jednání ve Spolkové republice Německo, za poslední skutek spáchaný 10. 4. 2016 (kdy pod vlivem omamných látek řídil motorové vozidlo, ačkoli měl správním orgánem vysloven zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel) byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 17. 1. 2017 s.p. 3T 251/2016.

13. Odsouzený tak zejména kolem roku 2010 žil skutečně velmi kriminálně, tehdy se dopustil rozsáhlé podvodné trestné činnosti, kromě toho opakovaně řídil motorová vozidla, ačkoli mu tato činnost byla zakázána. Poté však má jeho kriminální aktivita zjevně klesající tendenci, neboť kromě opakovaného řízení motorového vozidla bez oprávnění přistupuje pouze ojedinělý skutek z roku 2012. Po propuštění z vazby však odsouzený s největší pravděpodobností začal zvažovat, že tento způsob života není vhodný
14. Přehlédnout pak nelze ani tu skutečnost, že od spáchání větší části jeho trestné činnosti uplynula doba již téměř 8 let, odsouzený proto nepochybně i osobnostně vyzrál. Je přitom po dobu delší pěti let již ve výkonu trestu odnětí svobody, kde nepochybně prokazuje polepšení. Podle mínění stížnostního soudu za této situace skutečně není důvodu odsouzenému nevěřit, že již chce žít řádně, na tom, aby si uvědomil své životní priority a snažil si dát svůj život do pořádku, se mohlo podílet i to, že od konce roku 2015 trpí závažnou nemocí.
15. Všechny tyto okolnosti potom podle mínění krajského soudu mohou riziko, které v perspektivách odsouzeného shledal okresní soud, zásadním způsobem snižují. Nelze přitom, jak shora vysvětleno, souhlasit s okresním soudem v tom směru, že odsouzený se opakovaně dopouštěl trestné činnosti poté, co za ní byl potrestán.
16. Za tohoto stavu stížnostní soud dospěl k závěru, že odsouzený splnil všechny předpoklady aplikace § 88 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Již před okresním soudem totiž bylo jednoznačně prokázáno, že vykonal potřebnou část trestu, svým chováním jednoznačně prokázal polepšení, má zároveň vytvořeny příznivé podmínky pro život na svobodě, záruku vedení řádného života proto splňuje. Přitom je třeba zdůraznit i to, že podmíněné propuštění může působit jako dokončení účelu trestu, při stanovení významné zkušební doby a omezení. Proto, že odsouzený v minulosti páchal trestnou činnost opakovaně (byť před delší dobou), a též proto, aby bylo riziko jeho recidivy co nejvíce eliminováno, byla mu stanovena zkušební doba podmíněného propuštění v trvání pěti let a byl stanoven dohled, tzn., že jeho chování bude kontinuálně kontrolováno Probační a mediační službou. Výchovný účel tohoto opatření pak stížnostní soud posílil i stanovením povinnosti, aby odsouzený ve zkušební době podmíněného propuštění podle svých sil hradil škodu, kterou způsobil trestnou činností. Je tak pouze na něm, zda prokáže, že jeho vzorné chování ve výkonu trestu odnětí svobody skutečně bylo výrazným polepšení, či šlo pouze o schopnost přizpůsobit se jakýmkoli podmínkám (koneckonců je mu známo, jak se chovat, aby mohl být podmíněně propuštěn), neboť v případě jakéhokoli selhání mu hrozí respektive nařízení výkonu zbytku trestu a zároveň samozřejmě uložení případného nového trestu, přičemž to, že by trestná činnost byla spáchána ve zkušební době podmíněného odsouzení, by mu přitížilo.
17. Ze všech těchto důvodů nezbylo, než napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušit jako vadné, přičemž stížnostní soud rozhodl v souladu s úvahami, které jsou shora vysvětleny, když dospěl k závěru, že odsouzený všechny předpoklady pro podmíněné propuštění splnil.

Poučení

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 7. listopadu 2019

Mgr. Josef Gotěk v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Pohunková